

RW-SM -79

Relatiivihyppyjen Suomenmestaruuskilpailut kuluivat. Taivaalle tuijottaen ja toivoen, ettei kovin aikaisin huomisaamuna tarvitsisi hypätä.

Kisat pidettiin Immolassa, joka paikkana on erinomainen. Siellä on kaikkea mitä hyppääjä tarvitsee toimeentullakseen. Hyppyä, syötävää, kaunista luontoa ja illanviettomahdollisuuksia inhimillisten matkojen päässä.

Kilpailujen kulusta piti huolen Risto Tahvanainen, joka hoitikin hommansa hyvin. Tuttua mussutusta liian useista briefingeistä tosin välillä kuului. Päätuomarina toimi Affe Norra. Tuomarit olivat näissä kisoissa ihmeen selvä(n)näköisiä, joka johtui ehkä hyvin nukuista öistä. Uusintahyppäjä tuli vain muutama. Protesteja ei tullu yhtään, eikä näin ollen juryn puheenjohtajaa, Oulun Pikkaraista päässeet työt yllättämään. Kilpailujen suosituin henkilö oli ehdottomasti Ville Sulin. Herkkä mies, joka oli ilmestynyt ties mistä. Hän piti kilpailijoiden mielen virkeänä, vaikka olikin kova itkemään.

Hyppääjien iloksi tymä päivien varalle oli järjestetty ihan mukava Imatra-viikko. Ohjelmaa oli RR-ajoista lehmän lypsyy. Imatran kosken avaus lienee kuitenkin saanut eniten para-väkeä liikkeelle.

Käytiin myös Ranen järjestämällä tutustumiskäynnillä Enso-Gutzeitin tehtaalla. Mielenkiintoinen käynti ja vaihtelua buffettissa istumiseen ja jo kuluneeseen keskustelun aiheeseen "Onkohan huomenna keliä".

Päästiin jossain välissä myös hyppäämäänkin. Tänä vuonna oli ilmoittautunut ennätysmäärä joukkueita. 4-henkiseen seitsemän tiimiä ja 8-henkiseenkin kolme. Luvut olivat pohjoismaiden suurimmat.

Kisojen taso oli noussut ilahduttavasti. Nyt oli mukana jo joukkueita, jotka olivat hypänneet yhdessä muutakin kuin kisojen harjoitushyppyä. Tämä aiheuttikin sen, ettei mitaleiden saajia voinut suoraan ar-

vata ilmoittautumisen perusteella. Myös tasosta voidaan sanoa, että se oli Pohjoismaiden paras.

Kilpailut alkoivat odotetusti huonolla säällä. Avajaisiakin jouduttiin siirtämään kuurosateiden vuoksi. Näin ollen emme päässeet taivaalle vielä ensimmäisenä päivänä.

Maanantai sää salli jo harjoitushyppyä ohuiden utukerrostien läpi. Tiistaina varsinainen taisto käynnistyi. Shy and Pleasant meni neljällä pisteellä odotetusti johtoon ja säilytti johtoasemansa koko kitojen ajan.

Muu väki oli jo huomattavasti tasaisempaa. Tasoissa olivat Imatra ja Buskuri Boys kolmella pisteellä. Molemmat yhdessä hypänneitä joukkueita. Neljännen sijan jakoivat SLK:n Lentosuukko ja Flying Tigers of Helsinki City. Kummallakin kaksi pinnaa. Hevosmiehet saivat pisteen. Lotmidown oli tässä vaiheessa vielä pisteittä.

Keskiviikkona pääsimme hyppäämään puolitilta päivin. Keli oli suttuinen, mutta sekaan mahtui. Näin lähti kolmas kierros alkuun. Tuli pari uusintaa, mutta keli parani koko ajan. Toiminta jouduttiin kuitenkin keskeyttämään yli tunniksi, sillä Drakenin oli määrä lentää yli. Tulihan se vihdoin, pyörähti päällä muutaman minuutin ja lähti pois. Esitys ei saanut hyppääjiä haltioihinsa. Kelikin alkoi mennä tukkoon.

Muutama joukkue ehti vielä kuitenkin hypätä ennen illan lentonäytöstä. Ohjelmassa oli taitolentoa (Saario & Turunen), lennokkeja, kuumailmapallo sekä tietysti laskuvarjohyppyä.

Yritettiin 15-hengen Suomen ennätystä. Käytössä oli Utin C-182, Imatran C-206 ja BF-lennon kuuden hyppääjän Piper Cherokee Six. Taitavien lentäjien ansiosta pulja lento sujui odotettua paremmin. Kiitokset Palmroothille, Piponiukselle ja Hyrkkäselle.

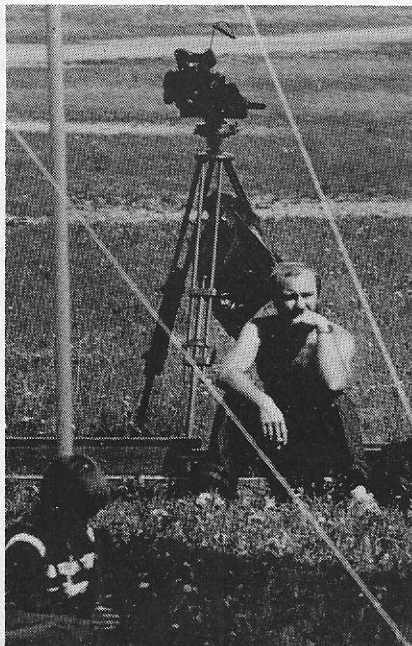

Maassa Hevosmiehet järjestivät paratoton siitä, montako tulee kuvassa olemaan. Pukkilan Pentti korjasi potin, sillä kiinni oli tosiaankin vain seitsemän.

Yleisöltäkin meni tämä hyppy sivu suun pilvien vuoksi ja vain muutama hyppääjä laskeutui kentälle. Oli myös toinen näytöskeikka, jolla näkyvyys oli yhtä huono, mutta tarkkuus kentälle 100-prosenttinen.

Illalla oli lentokonehallissa tanssiaiset jonne para-urheilijat saivat vapaaliput. Siellä karkeloitiin yömyöhään oikein orkesterin tahtien siivittämänä.

Torstai oli toivoa täynnä? Ujot & Miellyttävät 4 pistettä. Hevosmiesten suoriutus jouduttiin hylkäämään lähtölaukan vuoksi. Buskurit päästivät paineet pihalle, jääden pisteittä kaikkien yllätykseksi. Imatra, Lento, Tikrut 1 piste. Tialne alkaa tässä vaiheessa tiivistyä. Neljä joukkuetta yhden pisteen erolla.

Perjantaina päivä uusi. Nyt oli jo Imatran vuoro yllättää. Pojat rakensivat ja täytyy myöntää, että yritystä löytyi. Liiankin kanssa. Aukaisukorkeus oli matala ja tuomarit katsoivat suorituksen hyläytyksi. Buskurit ja Lentosuukko tekivät molemmat pisteen ja Lentävät Tiikerit kaksi. Perjantai-iltana tilanne alkoi muuttua "hermoja repiväksi trilleriksi". Kolme joukkuetta hopealla ja Lentosuukko vain pisteen päässä.

Tässä vaiheessa jotkut olisivat halunneet alkaa 8-henkisen, mutta kilpailujen johto päätti toisin. Jos paineita oli, ne hävisivät iltanuotiolla.

Lauantai oli ensimmäinen päivä, joka jo valjetessaan oli kirkas ja pilvetön. Kilpailu jatkui armotta heti aamusta. Imatra teki 2 pistettä ja Tiikerit tekivät 3.

Katselimme juuri taivalla kauniisti lentävää Tuomisen Pekan ja Mäkisen

Jarin kupukontaktia. Se oli tehty varmasti heti onnistuneen kolmen pisteen hypyn jälkeen. Päässä pyörivät laskelmat paljonko kenenkin oli tehtävä ylettyäkseen hopealle. Silloin sattui kisojen ainoa todellinen "Harmittava Takaisku". Tuomisen Pekan kupu sakkasi läpi maahantullessa. Käsi meni pahasti sijoiltaan ja kipsattiin Vuoksenniskan aluesairaalaan.

Äskeisestä reilusta kilpailumielialasta putosi paljon pois. Buskuri Boys'ien lisäksi jouduttiin lohduttamaan Sulinin Villeä, joka alkoi välittömästi itkeä.

Kuudennella kierroksella Utin Lotmidown kunnostautui. Aloituskuviona oli tähti. Se ei ehkä ollut kaikkein kauneimmin lentäviä, mutta otteet pitivät. Maassa kuului monia iloisia huutoja "Sky dive, Ne teki sen, ne teki sen, Miten päin se on" jne. Näissä kisoissa ei siis mikään jouk-

kue jäänyt pisteittä. Relatiivikisojen historiaa.

Buskureiden peli oli nyt valitettavasti pelattu ja kun Lentosuukko sai yhden pisteen, jäi mittely hopeasta Imatran ja Tiikereiden väliseksi. Vielä ei ollut mitään ratkaistu.

Seitsemännellä kierroksella: Imatra kolme ja Tikrut neljä pistettä. Tiikerit olivat nyt kaksi pistettä edellä.

Viimeisellä kierroksella tuomarit kuitenkin joutuivat antamaan pisteitä 3—2 Tiikereiden hyväksi.

Kultaa piti koko kisojen ajan hallussaan hyvin hypännyt Shy and Pleasant, joka sen myös korjasikin. Hopealle tuli Flying Tigers of Helsinki City ja pronssi jätettiin Imatralle.

Uskon, että Imatra olisi pystynyt parempiinkin suorituksiin. Niin kauan kuitenkin kun kritiikki on yksipuolista ja yksisuuntaista ei joukkueelta voida vaatia enempää. Hyvä näinkin. On muistettava sekvenssihyppäämisen olevan yhteistyötä. Yksin ei pysty neljää paikkaa hyppäämään vaikka se parhaalta vaihtoehdolta tuntuisikin. Enemmän rakentavaa kritiikkiä. Neuvoista, virheistä oppii, ei suunsoitosta ja isottelusta.

Kisat olivat hyvät. Oli mukavaa olla mukana hyppäämässä ja huomata, että relatiivi kiinnostaa vielä vanhoja konkareitakin. Toivon kaikille jääneen kisoista hyviä muistoja. Tärkeintähän ei ole kilpailu vaan relatiivihenki. Ehkä ensi vuonna näemme myös kaivatut Oulun ja Turun joukkueet, sekä LJK:n sankarit.

Hypätkää mukavasti, hypätkää korkealta ja hypätkää turvallisesti.

Sari-Anna Para-Pakarinen

